

גדר מצות ספירה

שכח יום אחד – מח' הבה"ג והבעלי תוס'

תוס' מנחות שם ד"ה זכר – "ועוד כתב... (בסוף), [סמ"ג ס' עא (מצורף)]

✓ מהו שורש המחלוקת בין הבה"ג ותוס'?

חינוך מצוה שו – "ומבל מקום... כל ישראל" (מצורף), רא"ש פסחים י: מא – "ועוד כתב בה"ג..." (מצורף)

חידושי הגרי"ז מנחות שם (מצורף)

✓ מה קשה בשיטת הבה"ג ואיך הגרי"ז מתרץ הקושיא?

להלכה: תרומת הדשן א: לז' (מצורף), שו"ע או"ח תפט: ח, משנ"ב שם לה-לח

ההוראה לנשים שלא תברכו

משנ"ב ס' תפט ס"ק ג

✓ מה בכך שאשה עלולה לשכוח? מה הבעיה בזה?

עבודת הקודש לחיד"א, מורה באצבע, ס"י ז' אות רי"ז (מצורף)

ספר שלחן שלמה תפט: ג (מצורף)

✓ זה המקור של המשנ"ב הנ"ל. האם כוונתו זהה לזה של החיד"א?

ספר הלכות גדולות סימן עא - הלכות מנחות עמוד תרסה - מר רב יהודאי גאון הכי אמר היכא דלא מנה עומר לילה קמא לא מאני בשאר לילותא, מאי טעמא, דבעינא שבע שבתות תמימות ולילות, אבל בשאר לילותא היכא דלא מנה מאורתא מאני ביממא ושפיר דמי.

ספר החינוך מצוה שו ד"ה מדיני המצוה - ומכל מקום פירשו המפרשים שאם שכח ולא מנה מבערב, מונה למחר כל היום. ויש שאמרו שמי ששכח ולא מנה יום אחד, שאין יכול למנות עוד באותה שנה, לפי שכולן מצוה אחת היא, ומכיון ששכח מהן יום אחד הרי כל החשבון בטל ממנו. ולא הודו מורינו שבדורינו לסברא זו, אלא מי ששכח יום אחד יאמר אמש היו כך בלא ברכה, ומונה האחרים עם כל ישראל.

רא"ש מסכת פסחים פרק י סימן מא - ועוד כתב בה"ג שאם הפסיק יום אחד ולא סיפר שוב אינו סופר דבעינן תמימות. ואין נראה לר"י דכל לילה ולילה מצוה בפני עצמה היא.

הגרי"ז על מסכת מנחות דף סו ע/א - שם, בא"ד, עוד פסק בה"ג שאם הפסיק יום אחד ולא ספר שוב אינו סופר משום דבעיא תמימות, ותימה גדולה לומר כן, ע"כ, ונראה בכוונת הבה"ג דס"ל דמצות ספירה הכל מצוה אחת היא, דהיינו חמישים יום ושבע שבתות, וזהו דילפינן מתמימות דהיא מצוה אחת, והא דמברכין בכל יום משום דכן הדין בכל המצות כ"ז שלא קיים את כולה דמברכין גם על חלק ממנה, וע"כ ס"ל דאם שכח יום אחד שוב אינו סופר, והתוס' שכתבו דתימה גדולה לומר כן משום דס"ל דכל יום הוה מצוה בפ"ע:

תרומת הדשן ח"א ס' לו - שאלה: אם ספק לאחד, אם ספר לילה אחת או לאו, האיך יעשה מכאן ואילך, יספור בברכה או לאו? תשובה: יראה דיספור בברכה מכאן והלאה, ולא מבעיא אם נזכר ספיקתו ביום ההוא, שאז ודאי צריך לספור ביום בלא ברכה מתוך הספק ושוב יספור בשאר הלילות בברכה – והכי נהגינן אפילו בודאי שכח בלילה לספור וסופר ביום בלא ברכה, סופר שוב בברכה, דמיקרי שפיר תמימות הואיל ולא דילג יום אחד לגמרי – אלא אפילו אם לא נזכר הספק עד לילה השנייה, אעפ"כ סופר בברכה מתוך הספק, ואע"ג דבודאי שכח יום אחד כו', נהגינן כבה"ג דכתב שכח יום אחד שוב אינו סופר, פ"י בברכה, דבלא ברכה מאי נפקא מינה, ודלא כתוס' במנחות פ' ר' ישמעאל דכתבו דאין נראה ולא יתכן פסק הלכות גדולות, ודלא כאשירי נמי דכתב שיליה פסחים בשם ר"י דכל לילה מצוה בפני עצמה ואם לא ספר באחת מצוה לספר באחרת, מ"מ אע"ג דלא נהגינן כוותייהו בודאי לא ספר, [אלא] כבה"ג, בספק מצינו למיסמך עלייהו.

עבודת הקודש, מורה באצבע, ס"י ז' אות רי"ז - יזדרז ויעשה סימנים שלא ישכח לילה אחד כשאינו מונה בצבור דאפשר שישכח גם ביום ולא יוכל עוד לספור בברכה ולמפרע היו כל הברכות מלילות שעברו לבטלה וביטול מצו"ע

שלחן שלמה תפט: ג - נשים פטורות מספירת עומר דהוי מ"ע שהזמן גרמא אך שויו עלייהו חובה. ונ"ל שעל כל פנים לא יברכו דהא בודאי יטעו ביום א' ולא יודעין הדין. ועוד דהא אינה מבינה מה היא סופרת... ויותר טוב לספור בלשון שמבין מבלשון הקודש ואינו מבין